

Кажу да човек има две смрти, прва је она телесна, а друга када нестане и последње сећање на њега. Пре неки дан смо имали прилике да видимо убијање једног човека по други пут, први пут је пуцано на њега 2003.године, када је телесно преминуо, а пре неколико дана пуцањ је одјекнуо и други пут. Погађате, ради се о Зорану Ћинђићу.

Да се одмах разумемо, нисам један од српских митомана за које је универзум стао тог 12.03.2003.године, и који верују да је Ћинђић жив, да би трава била зеленија, Србијом би текли мед и млеко, неби дошло до катаклизме у Јапану и сл. Ћинђићу никада нисам могао да опростим одлазак у непријатељски табор док је земља разарана, испоручивање Милошевића и то баш на Видовдан, отварање сезоне неразумног продавања за мале паре свега што је вредело у Србији, али са друге стране не могу се сврстати ни у групу надрнданих ликова којима је овај човек такође крив за све недаће, како до смрти, тако и после ње.

Вероватно се питате ко је пуцао, па обично други пут пуцају они најближи, или барем они који се издају за најближе. Не, не говорим о носачима његовог ковчега, нити о онима који су натуцали неискрене посмртне говоре на његовој сахрани и тако налазили место под сунцем у овој нашој политичкој каљузи. Они својим делима одавно пуцају на све, али осим свог достојанства ништа нису убили, јер је то једино што су могли, народ им ионако више не верује. Није крив ни агилни Б92 са својим већ смарајућим серијалима о политичкој позадини убиства који, попут већине њихових серијала, може да носи наслов "ДСС – дежурни кривци".

Овај пут су "снајперисти" били из редова подмлатка ДС. Тај дан као да је нашим младим "напредним" проевропским снагама послужио за такмичење под називом "Ја сам већа срамота". Следи кратак хронолошки преглед шта се све догађало уочи и током тог 12.03.2011.године:

Прво је наступила координатор такмичења у беседништву у част Зорана Ћинђића, такмичење

се иначе одржавало у Кикинди, а изјава координаторке дата је неколико дана пре почетка такмичења. Изјаву координаторке можете да погледате на јутјубу [\[1\]](#), ако имате живаца да слушате замуцкивање и 19 пута понављање речи "значи" у само неколико минута снимка, могу да замислим какви су тек били беседници. Али ово је најбенигнији случај, зато се на њему не бих задржавао.

На стази коју је раскрчио координатор, наступио је двојац без кормилара, Далибор Дамјановић и Слађана Здравковић. Обоје нису успели да понове по једну мисао Зорана Ћинђића, а која је била у виду простопроширене реченице. Далибор се послужио пушкицом, а Слађа је успела тек из другог пута, и то читајући са дисплеја мобилног телефона. Видео клип о овој срамоти је био један од гледанијих на сајту јутјуб [\[2\]](#), за два дана имао је преко пола милиона посетилаца, а коментаре не бих желео да наводим обзиром да их има на хиљаде, њихову садржину можете да наслутите сами. Наравно у време експанзије фејсбука било би невероватно да наведене "звезде" и тамо не покупе свој део "славе", тако смо добили бројне "фан" групе у којима се наши главни јунаци "величају" и даје им се заслужена "подршка". Најпознатије групе су "Сви ми који смо за то да Слађана Здравковић уђе у кућу Великог брата"

[\[3\]](#)

и ривалска група под називом "Правда за Далибора"

[\[4\]](#)

чији чланови сматрају да се њихов "суперстар" незаслужено нашао у сенци Слађе.

Шлаг на торти је био, за сада анонимни, јутјуб [\[5\]](#) "јунак", који је приликом полагања венца на Ћинђићев споменик у Нишу, изјавио у име подмлатка ДС да и после 7 година од убиства (добро, година горе доле), сви они осећају празнину у главама. Коментари на овај видео су били типа, да нико не сумња у његову констатацију, преко оних незадовољника (који се увек појаве, чак и у време оваквог питања око кога се постигне национални консензус), а који су се жалили на празнину у стомаку, и на крају ту је она наша завист, па су неки који познају нашег јунака тврдили да је улетео преко везе у

државно предузеће, занемарујући при томе "квалитете" овог момчине.

Већ сам напоменуо да нисам један од поклоника култа Зорана Ђинђића и да имам доста замерки на његов рачун у време док је владао овом напаћеном земљом, али такође сматрам да није заслужио да га блате овакви. Ако су горе поменуте персоне његова заоставштина, онда боље да смо на отварању тестаментa остали кратких рукава. Није проблем ни у омаловажавању лика и дела Зорана Ђинђића, проблем је то што је више него очигледно да је политичка подобност у овој земљи једина ствар која може да обезбеди пут ка врху у било којој области. Зато и имамо случај да су нам кључна места у политици, култури, здравству и другим секторима попуњена са медиокритетима и људима без веће вредности, како моралне тако и стручне. Свако ко је прочитао "Чујте Срби" од Арчибалда Рајса, схватио је да се оваква слика Србије не мења већ готово цео један век. Ови људи којима се сад смејемо и армија сличних, за непуну деценију биће на кормилу ове земље. Да ли ће нам и тада бити смешно?

[1] <http://www.youtube.com/watch?v=PehOONS25vc>

[2] <http://www.youtube.com/watch?v=ilhdec4QME>

[3] <http://www.facebook.com/pages/Svi-mi-koji-smo-za-to-da-Sla%C4%91ana-Zdravkovi%C4%87-u%C4%91e-u-ku%C4%87u-Velikog-Brata/190969094275490>

Стазама револуције

Пише: Александар Петровић
петак, 18 март 2011 18:53

[4] <http://www.facebook.com/pages/Pravda-za-Dalibora/189020634467627>

[5] <http://www.youtube.com/watch?v=qYDmM1DFBn4>